

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΚΩΤΣΙΑΣ

Προσοχή, μαμά, στο λάμδα

Διηγήματα

ΚΕΔΡΟΣ

Τηλέμαχος Κώτσιας: *Προσοχή, μαμά, στο λάμδα*

ISBN 978-960-04-5553-3

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Τηλέμαχος Κώτσιας, 2026*
© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2026*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

*στον Μάξιμο, στον Ορέστη,
στον Έκτορα και στην Ιριδούλα*

Οι δικηγόροι του Θεού

Όλη η ιστορία ξεκίνησε έπειτα από εκείνο το χαλαρό απόγευμα του Σαββάτου που ο Νεκτάριος Μπαρμπάτσης απολάμβανε το ούζο του στη βεράντα με τα πολύχρωμα λουλούδια. Ήταν ευδιάθετος μέσα στη μοναξιά του, ύστερα από μια ωραία μέρα που είχε περάσει με την παρέα του στην παραλία, σε ένα ειδυλλιακό σημείο, κάπως απόμερο, κάτω από την παλιά εθνική οδό προς Κόρινθο. Το είχε διαλέξει ο ίδιος, γιατί του θύμιζε μια ανάμνηση της εφηβείας.

Τα αλαβάστρινα κορμιά των κάποτε εφήβων με το λαχταριστό σοκολατί είχαν μετατραπεί σε κορμιά πενηντάρηδων, με αρχή κυτταρίτιδας και κοιλίτσας. Τώρα πλέον οι δύο της παρέας ήταν ζευγάρι σταθερό εδώ και χρόνια και οι άλλοι δύο θα μπορούσαν να ήταν ζευγάρι, αλλά δεν ήταν. Η ηλικία τους διέφερε από εκείνη των εφήβων όπως ο πρωινός ήλιος από τον απογευματινό. Έβλεπε κι ο ίδιος ότι οι αντοχές

του και το σφρίγος του είχαν πια μειωθεί σε σχέση με τα χρόνια της νιότης.

Αφού απόλαυσαν τον ήλιο, τη θάλασσα και, κυρίως, τις λιχουδιές της ταβέρνας, παρότι έφαγαν λίγο γιατί έτσι επέβαλλαν οι γυναίκες και ήπιαν επίσης λίγο γιατί έτσι επέβαλλε η Τροχαία – ιδού και η μοναδική θετική συνέπεια που έχει η οδήγηση στην υγεία του ανθρώπου –, επέστρεψαν ευδιάθετοι στα σπίτια τους.

Ο Νεκτάριος παρομοίαζε το ούζο που έπινε τώρα μόνος στη βεράντα με την ηλικία του: είχε νερώσει και είχε θολώσει, με ένα όμως θόλωμα άσπρο, αρωματικό και μεθυστικό.

Έπεσε το βράδυ για ύπνο νιώθοντας ευτυχία· κάποια διάχυτη, αφηρημένη ευτυχία να κελαρύζει μέσα του.

Τη νύχτα ξύπνησε από έναν έντονο πόνο στη μέση, που προερχόταν μάλλον από τα νεφρά του. Σηκώθηκε, πήρε ένα παυσίπονο και ηρέμησε, αλλά το πρωί της Κυριακής ο πόνος τον ξανάπιασε. Τον ενοχλούσε η ιδέα ότι κάτι τέτοιοι πόνοι ήταν τα πρώτα καμπανάκια της ηλικίας και ότι η συμβουλή όλων – ειδικών και μη – ήταν η ίδια: να μην πίνει πολύ.

Τηλεφώνησε στον φίλο του τον Γιώργο κι εκείνος τον συμβούλεψε να κάνει εξετάσεις. Καιρός ήταν. Του είπε να ψάξει να βρει γιατρό στη γειτονιά, συμβεβλημένο με την ασφάλειά του.

Ψάχνοντας στο διαδίκτυο ο Νεκτάριος βρήκε τρεις γιατρούς, αλλά προτίμησε μια γυναίκα. Με τις γυναίκες συνεννοούνταν ευκολότερα, κι εξάλλου έκρινε ότι εκείνες είχαν από μόνες τους κάποια φυσική προδιάθεση στην ανθρώπινη φροντίδα.

Τη Δευτέρα το απόγευμα, καθώς πλησίαζε στο ιατρείο, ένιωθε εντελώς καλά, και η πρώτη σκέψη του ήταν να μην πάει στη γιατρό, όμως αποφάσισε ότι καλό θα ήταν να κάνει κι έναν έλεγχο.

Η γιατρός του έδωσε παραπεμπτικό για εξετάσεις αίματος και ούρων, και ύστερα από δύο μέρες, όταν της πήγε τις απαντήσεις, εκείνη, αφού τις κοίταξε με προσοχή, σηκώνοντας το βλέμμα της πάνω από τα γυαλιά, όπως οι ανακριτές, του είπε ότι τα αιμοπετάλιά του ήταν ανεβασμένα. Ο Νεκτάριος την κοιτούσε αμίλητος, σαν ένοχος για ό,τι συνέβαινε. Τον ρώτησε αν είχε κάποια ασθένεια, αν κάπνιζε, και άλλα. Του μέτρησε την πίεση και εξέτασε με το στηθοσκόπιο τους πνεύμονες και την καρδιά του.

«Εγώ βασικά για τον πόνο στη μέση ήρθα», είπε στη γιατρό καθώς τον εξέταζε.

«Αυτό είναι το λιγότερο», απάντησε εκείνη. «Τα αιμοπετάλια να προσέξεις, γιατί μπορεί να σου προκαλέσουν θρομβώσεις».

Ύστερα συμπλήρωσε ένα παραπεμπτικό για να πάει σε αιματολόγο. Στο τέλος σηκώθηκε όρθια και κάλεσε τον επόμενο, που περίμενε στην αίθουσα αναμονής.

Ο Νεκτάριος βγήκε από το ιατρείο προβληματισμένος. Ένας ύπουλος φόβος άρχισε να ξεμυτίζει μέσα του, όπως ένα ποντίκι που βγάζει τη μούρη του από μια τρύπα. Τι να ήταν τώρα αυτό με τα αιμοπετάλια;

Άρχισε να ψάχνει στο διαδίκτυο πληροφορίες. Εκείνο το βράδυ δεν βγήκε στη γειτονιά ούτε για εφημερίδα, ούτε για να παίξει Προ-πό. Καθόταν στον καναπέ ακίνητος και πικραμένος, σαν άρρωστο κατοικίδιο.

Εκπαιδευτικός, με αριστερές ιδέες, με μισθό που, αν και μέτριος, του πρόσφερε όσα του χρειαζόνταν για μια ζωή εργένη, με πλούσιο πεδίο κοινωνικών δραστηριοτήτων, πήρε άδεια από τη δουλειά, όπως δικαιούνταν, για να κάνει τις εξετάσεις. Ο φίλος του

ο Γιώργος του σύστησε έναν γνωστό του αιματολόγο στο Γενικό Κρατικό.

Ύστερα από λίγες μέρες βρέθηκε να περιμένει υπομονετικά τη σειρά του στον διάδρομο του νοσοκομείου μαζί με άλλους ασθενείς. Όταν μπήκε στο γραφείο του αιματολόγου, αναφέρθηκε στον φίλο του που του τον είχε συστήσει, αλλά ο γιατρός δεν έδωσε σημασία. Τον κοίταξε με ένα τυπικό χαμόγελο, έλεγξε το βιβλιάριο ασθενείας του, καταχώρισε την επίσκεψη και κοίταξε με προσοχή τις εξετάσεις του. Ύστερα κάλεσε μια νοσηλεύτρια και της είπε να του πάρει αίμα, για να κάνουν νέες εξετάσεις, πιο ειδικές.

Ο Νεκτάριος δεν κατάλαβε και πολλά, αλλά δίσταζε να ρωτήσει. Οι γιατροί, σκέφτηκε, δεν κάθονται να εξηγήσουν στον καθένα επιστημονικές λεπτομέρειες, γιατί συνήθως μπλέκουν με ημιμαθείς και χάνουν τον χρόνο τους.

Ο γιατρός του είπε να περιμένει καμιά ώρα μέχρι να βγουν τα αποτελέσματα και θα τον ξανακαλούσε.

Η αναμονή του προκάλεσε μελαγχολία. Η διάθεσή του μέσα σε λίγες μέρες είχε κάνει κατακόρυφη βουτιά, σαν το χρηματιστήριο σε καιρό κρίσης. Έβλε-

πε γύρω του ανθρώπους να κυκλοφορούν με ορούς και με πεταλούδες, να μπαινοβγαίνουν αγχωμένοι σε διάφορα ιατρεία, έβλεπε καρκινοπαθείς, αναιμικούς, ωχρούς, ανήμπορους σε καροτσάκια, και αναρωτιόταν τι σχέση είχε αυτός, που πριν από μια βδομάδα κολυπούσε ξέγνοιαστος στην παραλία, με τούτους εδώ τους ταλαίπωρους.

Παραχώρησε τη θέση του σε μια ασθενή, η οποία συνοδεύταν από μια άλλη πιο νέα, κόρη της ίσως, ή εγγονή της. Εκείνη τον ευχαρίστησε και τον ρώτησε ποιον συνόδευε. Τον ρώτησε χωρίς κάποιον ιδιαίτερο λόγο, έτσι όσο για να πει μια κουβέντα. Παρατήρησε ότι οι άνθρωποι στα νοσοκομεία ήταν πιο ομιλητικοί. Ήταν ομοιοπαθείς, αλληλέγγυοι μπροστά στον κίνδυνο.

«Ήρθα για κάτι εξετάσεις αίματος», της είπε.

«Α... για λόγου σου», εξεπλάγη εκείνη. Και ύστερα από λίγο πρόσθεσε τη δική της θυμοσοφία: «Εδώ, παιδί μου, μπαίνεις υγιής και βγαίνεις άρρωστος».

Άνοιξε η πόρτα και βγήκε ο γιατρός του:

«Μπαρμπάτσης! Ελάτε, παρακαλώ!»

Μπήκε μέσα και ο γιατρός του είπε να βγάλει το πουκάμισο και να ξαπλώσει. Άρχισε να τον ψηλαφίζει στις μασχάλες, να τον πιέζει δυνατά, μέχρι που

πόνεσε, στις κλειδώσεις των χεριών, στον λαιμό, πίσω από τα αυτιά. Ύστερα του είπε να βγάλει και το παντελόνι, και φόρεσε γάντια μιας χρήσης. Τον ψηλάφισε στην κοιλιά, στην ένωση του μηρού με τον κορμό. Τον πίεζε δυνατά. Ο Νεκτάριος πονούσε, αλλά ντρεπόταν να μιλήσει· κανείς μέχρι τότε δεν είχε φέρει το χέρι του τόσο κοντά στα γεννητικά του όργανα. Αφού ο γιατρός τελείωσε, πέταξε τα γάντια και του είπε να σηκωθεί. Ύστερα κοίταξε το ρολόι του και του είπε:

«Έχεις αδένες πρησμένους και αυτό με βάζει σε σκέψεις». Ξανακοίταξε το ρολόι. «Μπορείς να πεταχτείς μέχρι τον Άγιο Σάββα για κάτι συμπληρωματικές εξετάσεις;» τον ρώτησε.

«Τώρα;»

«Τώρα, ναι! Να τελειώνουμε, για να μην ταλαιπωρείσαι», είπε και, παίρνοντας το κινητό του από το τραπέζι, κάλεσε κάποιον. «Καλημέρα, Γεωργία... Να σου στείλω τώρα ένα άτομο για παρακέντηση; Μπορείς;... Ναι, ναι... Μπαρμπάτσης Νεκτάριος... Τον στέλνω αμέσως... Γεια, γεια, ευχαριστώ». Ύστερα γύρισε προς τον Νεκτάριο και άρχισε να του δίνει οδηγίες: «Αν μπορείς, πάρε ένα ταξί και πήγαινε αμέσως. Θα ζητήσεις την κυτταρολόγο κυρία

Κυριαζή, για να σου κάνει παρακέντηση. Αν γίνεται αυθημερόν, θα περιμένεις τις απαντήσεις και θα έρθεις πάλι εδώ. Ελπίζω να προλάβεις. Ειδάλλως, θα ξανάρθεις αύριο».

Καθώς το ταξί έμπλεξε στην κίνηση, τον Νεκτάριο τον κατέβαλε τρομερό άγχος, ενώ ο οδηγός, όπως όλοι οι οδηγοί ταξί, είχε όρεξη για κουβέντα.

«Έχεις κάποιον ασθενή;» τον ρώτησε.

«Όχι», του απάντησε άκεφος ο Νεκτάριος.

«Ευτυχώς», συνέχισε ο οδηγός. «Γιατί όποιος μπαίνει εκεί μέσα δύσκολα βγαίνει ζωντανός. Είχα τη μάνα μου. Θεός σωρώσ' την! Τον είχε στους λεμφαδένες. Παλέψαμε έναν χρόνο, αλλά μάταια!»

Ο Νεκτάριος τρόμαξε. Μήπως ήταν κι αυτός ένας που μπαίνει τώρα και είναι ζήτημα αν θα βγει; Κρύος ιδρώτας τον έλουσε όταν σκέφτηκε ότι το νοσοκομείο αυτό ήταν αποκλειστικά αντικαρκινικό.

Η γιατρός τον περίμενε καλοσυνάτη και χαμογελαστή, σε πλήρη αντίθεση με τον σκυθρωπό αιματολόγο, που του είχε φανεί αδιάφορος. Αφού έλεγξε το βιβλιάριο υγείας, τον κάλεσε πίσω από το παραβάν.

«Θα πονέσεις λιγάκι», τον προειδοποίησε.

Ύστερα του είπε να βγάλει το πουκάμισο και του

έδειξε πού να το κρεμάσει. Του είπε να σηκώσει το ένα χέρι ψηλά και άρχισε να του αλείφει τη μασχάλη με οινόπνευμα και με τοπικό αναισθητικό. Περίμενε λίγο μέχρι να κάνει τη δράση το αναισθητικό και, αφού πήρε στα χέρια της μια μεγάλη σύριγγα, την τοποθέτησε πάνω στον αδένα, τον οποίο σταθεροποίησε με τα δάχτυλά της για να μην της γλιστράει. Η βελόνα μπήκε στο δέρμα χωρίς να τη νιώσει, μα όταν τρύπησε τον αδένα πόνεσε. Η γιατρός άρχισε να τραβάει με υπομονή υγρό από τον αδένα, ύστερα έβγαλε τη βελόνα και άδειασε το περιεχόμενο σε έναν μικρό γυάλινο σωλήνα.

«Θα περιμένεις μία με μιάμιση ώρα μέχρι να ολοκληρωθεί η καλλιέργεια», του είπε ανοίγοντάς του την πόρτα για να βγει.

Κατέβηκε σκεπτικός στο κυλικείο. Από τη στενοχώρια του δεν πεινούσε καθόλου. Το αναισθητικό άρχισε σιγά σιγά να φεύγει και η μασχάλη τον πονούσε τόσο που τον εμπόδιζε να κουνάει το χέρι.

Οι γιατροί είχαν υποψιαστεί κάτι κακό, σκέφτηκε, γι' αυτό και τον υπέβαλαν σ' αυτές τις εξειδικευμένες εξετάσεις. Πολλές φορές είχε σκεφτεί τον τρόπο του θανάτου του και σε ποια ηλικία θα πέθαινε. Τώρα η περιέργεια αυτή άρχισε να λύνεται: από καρκίνο

στους λεμφαδένες στα πενήντα πέντε. Πρόσθεσε κι ένα ή δυο χρόνια που θα ζούσε ως ασθενής. Θα έπρεπε, σκέφτηκε, να αντιμετωπίσει τον θάνατο με ψυχραιμία. Δεν είχε περιουσία να αφήσει και ούτε διαθήκη να κάνει. Η μάνα, που ζούσε στο χωριό, χήρα στα ογδόντα ένα, και έχαιρε άκρας υγείας, θα στενοχωριόταν πολύ. Μέχρι τώρα η μόνιμη στενοχώρια της ήταν που ο γιος της δεν είχε παντρευτεί. Ο Νεκτάριος σκεφτόταν αν ήταν καλύτερα που είχε μείνει εργένης και δεν θα άφηνε ορφανά πίσω του, ή θα έπρεπε να λυπάται που δεν θα άφηνε κανέναν κληρονόμο. Όμως αυτές οι σκέψεις δεν θα υπάρχουν ύστερα από λίγο καιρό, αφού δεν θα υπάρχει αυτός για να τις κουβαλάει, είπε μέσα του.

Άρχισε να κάνει έναν γρήγορο απολογισμό της ζωής του. Αν θα είχε τον χρόνο να βγει στη σύνταξη, έστω και πρόωρα, αν θα προλάβαινε και, κυρίως, αν θα είχε τη διάθεση να κάνει τα ταξίδια που δεν είχε κάνει μέχρι τότε. Σκεφτόταν τι θα επιθυμούσε σε αυτό το διάστημα που του απέμενε, αλλά και ποια θα ήταν η ποιότητα της ζωής του.

Κοίταξε το ρολόι του και πλησίασε στον διάδρομο, έξω από το γραφείο της γιατρού. Περίμενε την ετυμηγορία της, «σαν έτοιμος από καιρό», όπως είχε

διδάξει τόσες φορές στα παιδιά. Ήταν σίγουρος ότι θα άκουγε το μοιραίο. Ο καθένας μια φορά στη ζωή του θα το ακούσει κι αυτό. Έτσι ξεκινούν όλα, με μια διαπίστωση κυτταρολογικών εξετάσεων. Η δικαιοσύνη έχει άρει τη θανατική ποινή, σκέφτηκε, η ιατρική όμως όχι. Και ούτε επρόκειτο, αφού, έτσι κι αλλιώς, η ζωή του κάθε ανθρώπου τερματίζεται επισήμως με ένα ιατρικό πιστοποιητικό θανάτου. Τα αποτελέσματα αργούσαν, όπως οι κακές αποφάσεις των δικαστηρίων. Ανυπομονούσε να του δοθεί η ποινή του μια ώρα νωρίτερα, να τελειώνει. Μα γιατί βιαζόταν; σκέφτηκε. Αφού το ήξερε πως από τη στιγμή που γεννήθηκε ήταν ήδη καταδικασμένος σε θάνατο. Δεν το ήξερε;

Κάποια στιγμή η πόρτα άνοιξε και από μέσα βγήκε μια γυναίκα με άσπρη μπλούζα φωνάζοντας κάπως ψυχρά:

«Ο κύριος Μπαρμπάτσης!»

Ο Νεκτάριος ρίγησε και προχώρησε αμίλητος, με το κεφάλι σκυφτό, σαν νικημένος Ρωμαίος λεγεωνάριος, επιλεγμένος – ένας στους δέκα – για εκτέλεση.

Η γιατρός ήταν καθισμένη στο γραφείο της. Μόλις τον είδε χαμογέλασε, σηκώθηκε όρθια και τον

πλησίασε. Το χαμόγελό της του φάνηκε το πιο ηλίθιο του κόσμου, που όμως πλάτυνε κι άλλο. Κάποια στιγμή η γιατρός μίλησε.

«Είμαι στην ευχάριστη θέση να σου ανακοινώσω καλά νέα», του είπε. «Δεν έχεις καρκίνο, δεν έχεις λευχαιμία». Πλησίασε και τον αγκάλιασε. «Δεν φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι να ανακοινώνω τέτοια νέα. Γιατί συνήθως αναγγέλλω ανίατες ασθένειες. Μόλις σε είδα, σε λυπήθηκα. Πώς θα του το πω; σκεφτόμουν».

Ήταν σχεδόν συνομήλική του, ίσως λίγο νεότερη. Ο Νεκτάριος την κοίταζε απαθής, με το πρόσωπό του να προσπαθεί να ξαναβρεί τη χαρά της ζωής.

«Αλλά», συνέχισε η γιατρός, «έχεις κάτι άλλο, που στις μέρες μας αντιμετωπίζεται επιτυχώς».

Ισόβια αντί για θανατική ποινή, σκέφτηκε ο Νεκτάριος.

«Έχεις φυματίωση, που σήμερα αντιμετωπίζεται επιτυχώς με αντιβίωση. Μη φοβάσαι».

Ύστερα του έδωσε το χαρτί με τα αποτελέσματα της εξέτασης για να τα πάει στον αιματολόγο, και του είπε να τρέξει να προλάβει, γιατί ήταν οριακά πάνω στη λήξη του ωραρίου.

Στο ταξί, κατά την επιστροφή, ήταν σκεφτικός. Είχε φυματίωση, που κάποτε ήταν η πρώτη αιτία θανάτου για τον άνθρωπο. Ο Χάρος τελικά του επιτέθηκε με απαρχαιωμένα όπλα. Πριν από πενήντα χρόνια δεν θα είχε γλιτωμό από μια τέτοια αρρώστια. Άρα το υπόλοιπο της ζωής του θα το οφείλει στην επιστήμη. Η γιατρός τον είχε καθησυχάσει, δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος. Όμως θα χρειαζόταν για αρκετό χρονικό διάστημα να παίρνει αντιβίωση.

Όταν έφτασε στο Γενικό Κρατικό, ο αιματολόγος πήρε το χαρτί με τα αποτελέσματα και άρχισε να τα μελετάει με προσοχή, συγκρίνοντάς τα με τα δικά του.

«Εξακολουθεί να με απασχολεί το θέμα των αιμοπεταλίων», είπε στο τέλος. «Αν είχες καρκίνο, θα είχε λυθεί για μένα το μυστήριο, θα μπορούσα να εξηγήσω αυτούς τους δείκτες. Τώρα όμως δυσκολεύομαι. Θα πας στο Σωτηρία για τη φυματίωση, αλλά δεν ξέρω πόσο σχετική είναι αυτή η ασθένεια με τα αιμοπετάλια. Θα σε υποβάλουν σε νέες εξετάσεις».

«Πότε να πάω;» ρώτησε ο Νεκτάριος.

«Μπορείς και τώρα», του είπε ο γιατρός. «Εφημερεύει σήμερα. Όμως, σου επαναλαμβάνω, πρέπει να

παρακολουθήσεις τα αιμοπετάλια, γιατί είναι επικίνδυνο εάν τα παραμελήσεις. Αν δεν ήταν στη μέση η φυματίωση, θα σε αναλάμβανα εγώ. Εκεί υπάρχουν εξειδικευμένοι γιατροί», ολοκλήρωσε ο αιματολόγος και πρόσθεσε: «Πήρε και ο φίλος σου ο Γιώργος να ρωτήσει».

Τα μάτια του Νεκτάριου έλαμψαν από χαρά. Να και κάποιος που τον σκεφτόταν.

«Χρωστάω κάτι;» ρώτησε διστακτικά τον γιατρό.

«Όχι, κύριε!» του απάντησε εκείνος ενοχλημένος. «Τι είναι αυτά;»

«Εντάξει», είπε ο Νεκτάριος με κάποια σύγχυση για την απαράδεκτη ερώτηση που έκανε στον γιατρό. Ύστερα τον ευχαρίστησε θερμά και έφυγε για το Σωτηρία κρατώντας το παραπεμπτικό στο χέρι.

Ήταν κοντά και πήγε με τα πόδια. Σε όλο τον δρόμο σκεφτόταν τον γιατρό, που έκανε τη δουλειά του τόσο σωστά: ενδιαφέρθηκε να τον εξυπηρετήσει με τον καλύτερο τρόπο. Δεν ήταν σίγουρος ότι όλα αυτά τα έκανε λόγω της γνωριμίας του με τον Γιώργο. Από την άλλη, τι ψυχρός κι αναίσθητος! Να του πει ότι αν είχε καρκίνο θα ήταν γι' αυτόν πιο εύκολη η διάγνωση!